

Katyńska rapsodia
(*Katyni rapszódia*)

Jeszcze nie ucichły
strzały
pistoletów,
jeszcze nie opadły
ze ścian dalekich chałup
odgłosy jęków
i echa
modlitw,
a buldożery już
spychały na nieruchome,
jeszcze ciepłe ciała
zimne grudy ziemi.
Jeszcze tąpnięcia
spadających zwałów gliny
przerywało stęknienie
wyrrywający się z płuc
ostatni krzyk bólu,
ostatnie westchnienie
ostatnie pożegnanie z życiem...

A ci o krwawych rękach
o twarzach od wódki
zwyrodniałych rechotali
i soplowali
na jeszcze
niepogrzebanych.

Krople siąpiącego wiosennego
deszczu
ziemia powoli
wpijała,
a poniżej,
w mokrych, pełnych błota
mundurach,
w kieszeniach, przy sercu
blakły
fotografie,

słowa rozpadających się
listów z domu,
nadziei pełnych...

Do okolicy
parę dni
później
powróciły ptaki,
chybotanie ich lekkich
skrzydeł,
ich śpiew wzywał
powoli nadciągającą wiosnę.
A i chłopcy rozpoczęli
wczesne prace na roli,
bo trzeba przecież żyć
rodzić, wysilać się
i umierać...

Dni przychodzą
po nocach
a noce
po dniach,
lecz
po egzekucjach
szara cisza nastaje,
niesamowita
nie do zniesienia,
tam zasklepiona
na polach,
w gajach,
ukryta
w płatkach kwiatów,
w baziach
omszałych wiklin,
pomiędzy
gałęziami drzew,
w ptasich
gniazdach,
w grudach
zoranej ziemi
i w przerażonych
ludzkich duszach.

I nie było takiego,
co śmiałyby
przeciwstawić się ,
co śmiałyby
coś wykrzyczeć,
co śmiałyby
spojrzeć,
co śmiałyby
cokolwiek widzieć,
co myśleć
śmiałyby...

Jedynie brzozy
posadzone tam,
gdzie zbrodnia,
kiedy zaczyna wiać
katyński wiatr,
szumią nazwiskami.
Więcej, niż
20 tysiącami...

Gdzieś daleko
a Polsce,
w Krakowie, Warszawie,
może w Poznaniu,
jednak napewno
we Wrocławiu,
w Lublinie
tysiące
czarno ubranych kobiet
zapalało świece
przed
bliską fotografią,
tysiące
dziecięcych rąk
splatały się w modlitwę...

Twarz częstochowskiej
Marii we łzach cała.
W lewym ramieniu dzieciątko,
prawe ramię wyciągnięte,
powoli głaszcze
pożółkłe czaszki

zmarłych
i bohaterskim całunem
przykrywa
śpiących pod brzoźami
pomordowanych.

Tłum. Konrad Sutarski